

Publisistik düşüncələr

Bu da 2000-ci!

Milli mətbuatımızın ilkini olan 140 yaşlı "Əkinçi"də də söz belə dəyərləndirilib. O vaxtdan indiyə qədər yüzlərlə müxtəlif məfkurəli, müxtəlif amallı qəzetlər nəşr edilib. Milli mənəvi dəyərlərimizin cəfəkeşi olan qəzetlərin cəfəkeşləri həmişə könül xoşluğu ilə, ehtiramla xatırlanmaqdadır. Xatırlanacaqlar da.

Rəhmətlik Mir Cəlal deyərmiş ki, biz yazıçılar Mirzə Cəlilin "Poçt qutusu"ndan çıxmışıq. Bu anlamda 140 il ərzində nəşr edilən bütün qəzetlərin hamısı "Əkinçi"nin rüşəsi olub. Müdafiə Nazirliyinin orqanı olan "Azərbaycan Ordusu" da bu sırada. Həm də öncüllər sırasında, milli mənəvi dəyərlərimizin, dövlətimizin və dövlətçiliyimizin dönməz mühafizəkarları sırasında...

"Azərbaycan Ordusu" qəzeti "Xalq Ordusu" qəzeti kimi fəaliyyətə başladı. Həmin vaxtlarda Müdafiə Nazirliyinin Baş Qərargahı indiki Şəhriyar adına klubda yerləşirdi, qəzet isə Xalq Nəzarəti Komitəsinin binasında. İlk sayı 1992-ci il fevralın 9-10-da qəzetə verilmiş otaqlarda hazırlandı, 11-də indiki "Azərbaycan" nəşriyyatında nəşr edildi. Gecə yarı - saat 3 radələrində. Məsul katib kimi qəzetin nəşrini gözlədim. İndi "Azərbaycan" qəzetinin məsul katibi olan Daşdəmir Əjdəroğlu mənə o insafsız həyəcanın əlində tək qoymadı. Qəzeti nəzərdən keçirdim, döşümə sıxdım. Yadıma düşdü ki, "Ədalət"ın ilk sayı nəşr olunanda da belə eləmişdim. Dan yeri sökülək bilmirdi - elə bil zaman dayanmışdı. Ləngiyən zamanın içindən qışırmaq istəyirdim: Qədəmlərin mübarək, "Xalq Ordusu!"...

Sonralar fəaliyyətini "Azərbaycan Ordusu" adı ilə davam etdirən "Xalq Ordusu"nun qədəmləri yüngül oldu. 2000-ci sayının işığı dənənləri də işıqlandırır, sabahlara da düşəcək. Silahlı Qüvvələrimizin gücündən, qüdrətindən barınan bu işıq dünyəvi işıqdır axı!..

"Azərbaycan Ordusu" qəzetinin missiyası cəmiyyətin arzuladığı idi; cəmiyyət ordu-

Füzulimizin əsrləri dikəldən, könlərə hökm eləyən, düşüncələrin şəriksiz sultanı olan bir kəlamına tapınmışam: Kim nə miqdar olsa, əhlin eylər ol miqdar söz.

nu möhtəşəm, qüdrətli görmək istəyir. Bu qəzet də orduda aparılan islahatların mahiyyətindən, düşmənin "üç addımlığında" dayanıb səngərləri isindirən əsgərlərin cəsaretindən, qətiyyətindən, onların yerə-göyə sığmayan Vətən sevgisindən, xidmətindən, zabitlərin, əsgərlərin mənəvi dünyasının səyahəsi olası mətləblərdən, xalqla ordunun birliyindən məqalələr, reportajlar, informasiyalar, publisistik yazılar dərc edir; oxucu "Azərbaycan Ordusu"nun səmimiyyətini görür, duyur, hiss edir.

Səngərin gecəsi-gündüzü olmur...

Gecəsi-gündüzü olmayan səngərin ürəyi əsgərdir...

Səngərlərin ürəyi olan əsgərlərlə təmaslar, mükəlləmələr, məqamında bu və ya digər milli-xalqı mətləblərdən fikir mübadiləsi - "Azərbaycan Ordusu"nun fəaliyyəti bu mühüm tezislərə söykənir; publisistik məqalələrin ehtiram ünvanı Vətəndir, ordudur...

Ali Baş Komandanın, müdafiə nazirinin səngərlərdə əsgərlərlə görüşləri istər Silahlı Qüvvələrin şəxsi heyətinin, istərsə də cəmiyyətin inamını, güvəncini artırır. Bu öz təsdiqini mətbuatda tapmalıdır. "Azərbay-

can Ordusu" bu vacib missiyanı da uğurla yerinə yetirməkdədir...

Gədəbəydə dəniz səviyyəsindən 3000 metr yüksəklikdə gördüklərim, təbii ki, jurnalist olaraq mənə könülxoşluğu verəcəkdi: əsgər bu yüksəklikdə, düşmənin mövqelərinin bir güllə məsafəsində "Azərbaycan Ordusu" qəzetini oxuyurdu! Sözsüz baxışlarımızı, səssiz söhbətimizi şükranlıq birləşdirirdi. Nə idi o şükranlıq? - Silahlı Qüvvələrimizin gücü-qüdrəti, Ordumuzun mətbu orqanı olan qəzetin nəşri və onun maraqla oxunması, həm də sevilərək oxunması!

1991-ci ilin sonlarında Füzulidə, Ağdamda, 1992-ci ilin yayında Tərtərdə, Ağdərədə, 1993-cü ilin dekabrında Murovdağda qarda-sazaqda Ömər aşırımına çıxan əsgərlərin az sonra Yanşaqda necə döyüşdü-yünü görəndən sonra düşüncələrim əvvəl özümü, sonra sözümü tərپətmişdi. Bunları da, Zəngilanın işğalından yazdığım "Arazı mən də keçdim ürəyimdə dərd yükü" elegik məqaləni də "Azərbaycan Ordusu"na etibar eləmişdim. Qəzet - jurnalist münasibətinin səmimiyyəti, söze sayğı mənə könülxoşluğu verdi...

Etiraf edirəm ki,

Səngərlərdə oğul gördüm, Özümə yazığım gəldi, - misralarını (bütövlükdə şeiri) mənə Azərbaycan Ordusu yazdırıb, "Azərbaycan Ordusu"nda da dərc olunub.

...Tovuzda ezamiyyətdəydim. Adsız yüksəklikdə əsgərlərlə kəlmələşirdim. Beş-on gündən sonra təxris olunacaq əsgərlərdən birinin kövrəkliliklə dediklərini cəbhə bölgələrində xidmət edən əsgərlərin hamısının vətəndaşlıq manifesti bilmişdim: "...Ürəyimi bu dağlarda qoyub gedəcəm. Mühəribə başa çatana kimi hamımız əsgərik. Hamımız!..". "Azərbaycan Ordusu" bu amalın qəzetidir...

Həç bir səbəb olmadan 1992-ci ilin iyulunda qəzetin fəaliyyəti naməlum vaxta qədər dayandırıldı. Əməkdaşların əksəriyyəti Goranboya, Ağdama ezam edildi. Qəzet əməkdaşların təşəbbüsü ilə 1 ay yerli imkanlar hesabına Bərdədə nəşr olundu; "Azərbaycan Ordusu" mübariz qəzet olub.

Sonralar Azərbaycanın Milli Qəhrəmanı olan Yusif Mirzəyev ona xalqın qəzeti deyirdi, Koroğlu Rəhimov könül sirdaşımız deyirdi, Vəzir Orucov döyüşçü-qəzet deyirdi, əsgərlər - döyüşçülər bizim qəzet deyirdi. "Azərbaycan Ordusu" qəzeti bu gün daha böyük sevgilərlə əhatələnib...

Qəzetin əməkdaşlarının cəfası danılmazdır. Qışın sazağında, yayın bürküsündə, yazın-payızın yağmurunda ezamiyyətlər, səngərlər, təfəkkürə, milli mənəvi dəyərlərimizə söykənən, Silahlı Qüvvələrimizin nüfuzuna sayğılarla məntiqli məqalələr, informasiyalar, reportajlar yazmaq. Həm də operativliyi təmin etməklə yazmaq; "Azərbaycan Ordusu"nun əməkdaşları Vətənin də toxunulmazlıq cəfəkeşləridir, SÖZün də. Hərbi jurnalistlərdir onlar. Onların səngərə, əsgərə qədərsiz sevgisi var. Bu sevgi Vətənə ad olan sevgidir, bəşəri sevgidir.

Hərbi jurnalistlər səngərin nə olduğunu gözəl bilir, səngərdən həssaslıqla, səmimiyyətlə, heysiyyətlə yazırlar. Onların məqalələri, reportajları oxunur, düşündürür. Bu, Vətən sevgisidir, Vətənə sevgidir, Vətənin sevgisidir...

Yazdıqlarım

Mayor rütbəsində əsgərəm, görən, Mənim ürəyimin rütbəsi nədir?

Vətən, canım Vətən, sən deyəcəksən! - misralarının kölgəsinə sığınıb...

2000-ci sayın mübarək, "Azərbaycan Ordusu!"...